

δικαστικός έλεγχος, που αφορά την προϋπόθεση σχετικά με το συμφέρον της υπηρεσίας, πρέπει να περιοριστεί στο ζήτημα αν η ΑΔΑ χρησιμοποίησε προδήλως εσφαλμένως την εξουσία της εκτίμησης. Το Πρωτοδικείο προέβη εξάλλου σε εσφαλμένη εκτίμηση του συμφέροντος της υπηρεσίας και παρέλειψε να λάβει υπόψη το συμφέρον του υπαλλήλου. Εφάρμοσε δε εσφαλμένως την αρχή της αναλογικότητας, αποφασίζοντας ότι η προσβαλλόμενη απόφαση τηρεί την αρχή αυτή, ενώ δεν ήταν ούτε πρόσφορο μέτρο, ούτε το λιγότερο δεσμευτικό. Το Πρωτοδικείο υπέπεσε επίσης σε πλάνη κατά την εκτίμηση της αντιστοιχίας ή της συγκρισιμότητας της νέας θέσης προς την παλαιά θέση εργασίας. Πράγματι, σύμφωνα με τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου, κάθε νέος διορισμός που συνδέεται με τον υφιστάμενο βαθμό πληροί το κριτήριο της αντιστοιχίας των θέσεων εργασίας. Τέλος, το Πρωτοδικείο δεν ανέφερε τα στοιχεία που χρησιμοποιήθηκαν για την εκτίμηση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο αναιρεσείων.

Το Πρωτοδικείο υπέπεσε επίσης σε πολλά νομικά σφάλματα. Κατ' αρχάς, απήλλαξε της υποχρέωσης αιτιολογίας, που έχει καθιερωθεί ως γενική αρχή του δικαίου, την απόφαση περί αναδιορισμού, ως απλό μέτρο εσωτερικής οργανώσεως. Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δικαίο μη διαπιστώνοντας την προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη σε βάρος του αναιρεσείοντος. Το Πρωτοδικείο υπέπεσε επίσης σε πλάνη περί το δικαίο ως προς την εφαρμογή του δικαιώματος της ελευθερίας εκφράσεως, παραλείποντας να αποφανθεί σαφώς ως προς το περιεχόμενο του δικαιώματος της ελευθερίας εκφράσεως, της οποίας έπρεπε να απολαύει ο αναιρεσείων στην συγκεκριμένη περίπτωση. Τέλος, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δικαίο ως προς την εφαρμογή των δικαιωμάτων άμυνας και συγκεκριμένα του δικαιώματός του σε ακρόαση πριν από την απόφαση νέου διορισμού.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε με διάταξη της 15ης Ιουλίου 2004 η Commissione Tributaria Provinciale di Napoli στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν της υποθέσεως μεταξύ Casa di Cura Privata Salus SpA και Agenzia Entrate Ufficio Napoli 4

(Υπόθεση C-18/05)

(2005/C 93/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Με διάταξη της 15ης Ιουλίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Ιανουαρίου 2005, η Commissione Tributaria Provinciale di Napoli υπέβαλε, στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν της υποθέσεως μεταξύ Casa di Cura Privata Salus SpA και Agenzia Entrate Ufficio Napoli 4, στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

Ερωτάται:

1. αν η κατά το άρθρο 13, Β, στοιχείο γ', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, απαλλαγή αφορά τον φόρο προστιθέμενης αξίας ο οποίος κατεβλήθη σε προηγούμενο στάδιο για την αγορά αγαθών τα οποία διατίθενται για πράξεις απαλλασσόμενες του φόρου ή τις περιπτώσεις εκείνες όπου ο υποκείμενος στον φόρο ο οποίος απέκτησε αγαθά διατιθέμενα για την ολοκλήρωση παρομοίων πράξεων προτίθεται ακολουθώντας να παραχωρήσει τα εν λόγω αγαθά σε άλλους υποκείμενους στον φόρο,
2. αν η εν λόγω διάταξη περιέχει ή μη ανεπιφύλακτο και επαρκώς ακριβή κανόνα, ώστε να τυγχάνει άμεσης εφαρμογής στην εθνική έννομη τάξη,
3. πώς επηρεάζει, για τους σκοπούς της άμεσης εφαρμογής της οδηγίας, η προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 13, Β, σύμφωνα με την οποία τα κράτη μέλη, προβαίνοντας στην εφαρμογή του κανόνα (Β, στοιχείο γ'), οφείλουν να ορίζουν τις προϋποθέσεις ώστε να «αποτρέπεται ενδεχόμενη φοροδιαφυγή, φοροαποφυγή και κατάχρηση».

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Δανίας που ασκήθηκε στις 20 Ιανουαρίου 2005

(Υπόθεση C-19/05)

(2005/C 93/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η δανική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Ν. Β. Rasmussen και G. Wilms, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Ιανουαρίου 2005 (τηλεομοιοτυπία 14.01) προσφυγή κατά του Βασιλείου της Δανίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Δανίας, μη καταβάλλοντας στην Επιτροπή ποσό 18 687 475 DKK ως ιδίους πόρους με τόκους υπερημερίας από τις 27 Ιουλίου 2000, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως δε από το άρθρο 10 της Συνθήκης ΕΚ, καθώς και από τα άρθρα 2 και 8 της αποφάσεως 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 31ης Οκτωβρίου 1994, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων·

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Δανίας στα δικαστικά έξοδα.